

ИЗЛАЗИ
СВАКИ ДАН
ЦЕНА
ЗА СРЕЊУ
ЗА 1 МЕСЕЦ 2 ДИН.
ЗА ИНОСТРАНСТВО
ЗА 1 МЕСЕЦ 3 ДИН.
ПРЕТПЛАТУ ПРИМАЈУ
СВЕ ПОШТЕ У СРЕЊИ
И ИНОСТРАНСТВУ.

ЗВЕЗДА

ЛИСТ ЗА ЗАБАВУ

ПРЕТПЛАТУ ТРЕБА СЛА-
ТИ СТЕВИ М. ВЕСЕЛИНОВИ-
ЋУ ПРОФ. БОГОСЛО-
ВИЈЕ.
НЕПЛАЋЕНА ПИСМА
НЕ ПРЕМАЈУ СЕ
РУКСПИСИ НЕ ВРАЋАЈУ СЕ
УРЕДНИШТВО СЕ НАЛАЗИ
НА „КОСАЧИНЕВОМ
БЕНЦУ“ БР. 16

Број 10 п. д.

УРЕДНИК: Јанко М. Веселиновић.

Број 10 п. д.

САДРЖАЈ

Не срди се — Хајдук Станко — Идиот — Ситнице — Пошалице —
Представе у народном позоришту — Извор милосрднога душмана

НЕ СРДИ СЕ

Кад у твоју душу моју
Сумор овлада
За облаке сакрије се
Дивна нада;
Не срди се, не срди се,
Драга моја,
Ако прекор крилом дарне
Недра твоја!

Ах та ја те тако љубим,
Љубим верно,
Моју душу пак'о мори
Неизмерно.
У тај пак'о срце ми је
Завитлала,
Немилосно та ручица
Твоја мала.

Не срди се, не срди се,
Јер те љубим!
У пламену тих очију
Себе губим.
На што да ти ређам овде
Горке јаде:
Ја те љубим, без утехе —
И без наде!

Трубадур

ХАЈДУК СТАНКО

РОМАН У ТРИ ДЕЛА

од
Јан. М. Веселиновића.

(30)

ДРУГИ ДЕО
О С В Е Т Н И К

(НАСТАВАК)

IV

Потера.

Ноћ се спуштала лагано као смрт... Харамбаша ви-
кну дружину да се Богу моли.

Преста шала и смеј, све се диже на ноге и стаде по реду
и старешинству. На једном иверу Станко принесе харамба-
ши жара. Харамбаша из свога јанчика извади зрно тамња-
на, спусти на жеравицу и поче кадити себе и дружину.

Молитва беше топла и срдачна. Нико не би рекао
да су ови побожни људи горски хајдуци, нико не би
рекао да је сваки своје хајдуковање запечатио бар по
једним убиством!...

Кад свршише молитву они седоше за вечеру.

Вечера им не беше Бог зна каква. Сира, хлеба и
по које парче сланине. Али су је они вечерали тако
слатко, као да су у дугу дану црну земљу превртали.

Заврзан је задиркивао Зеку.

— Ама, славе ти, како ти је то име?

— Исто као и твоје. — одговара Зека.

— А како се презиваш?

— Селаковић.

— По презимену би рек'о да ниси раст'о на једном
месту.

— А ко је од нас и раст'о на једном месту? — за-
пита Зека. — Нама не бјеше суђено да мир мирујемо,
него да се сељакамо и пребијамо од дрвета до камена!.
Сви смо ми једна својта, сви смо Селаковићи. Ко ме је
од вас ђед теменом у ову земљу ударио? ...Дед' реци-
те!... Нико ме. Стари ваше као и ја побјегоше да им
бар пријева не крче, ако зулум морају сносити.

Зека је говорио речито, лепо. Чисто се отимао чо-
веку поглед да га гледа.

— Тако је, Зеко — рече харамбаша.

— Тако је, ја!... И кад би ми ко друкчије говорио,
ја бих му рек'о да не говори истину!... Мој лијепи бра-
те и друже Заврзане, знај то, па се немој посмјевати
ни моме имену нити презимену.

— Охо! — рече Заврзан — па ти се љутиш?

— Не, живог ми Бога! Ја волим шалу исто као и
ти и ова друга браћа. Виђећеш како се и ја умијем ша-
љити у еред најљућег окршаја. А ово ти рекох, колико
да знаш, да се тијем стварима не шали!

— Тако је! — повикаше хајдуци гледећи с неким
поштовањем у свога новог друга.

Заврзан се мало љутну.

— Бог је шалу оставио! — рече он. — А ја, ја се
шалим са животом, а камо ли нећу са именом!... И шта
сам ја теби, Зеко, ружно каз'о?...

— Ништа, ништа, тако ми Бога!... Ал' ја мислим
да сваки човјек има своју свјетину... И као што није
лијепо смијати се човјеку кад се Богу моли — тако
није лијепо смијати се свјетини!... Ја ништа нејмам
сјем овога српскога имена: немој ми се њему смијати!

— Нећу, брате! Ја сам те само пит'о како ти је
крштено име, јер мислим да Зеко није крштено. А ако
те то љути ја те нећу више никад запитати!

Вечера прође у тишини. Нико више ни речи не
рече. Сваки је добро премишљао о реч'ма Зекиним и
давао му за право. Чак и сами Заврзан виде да је пре-
терао шалом и да је Зека био у праву да му оно каже.

Месец одскочио с копља а хајдуци су седели љу-
тећи.

Док рече харамбаша.

— Ногићу, смени стражу, па да се леже...

У млађега поговора нема. Ногић хитро скочи, узе
неколико њих и оде у шуму да смени оне што су на
стражи.

Кад се вратио, харамбаша погледа по дружини на
рече:

— Станко, метни које крупније дрво да ватру држи,
па да се спава.

Заповест би извршена. Хајдуци полегаше један до
другог. Зека леже до Станка и пребаци руку преко
њег.

Станко се загледао у небо. Месец, доста окрњен,
беше високо одскочио Станко га посматраше:

— Благо њему! — помисли он. — Он сад све види, све зна. Да ли сам Бог д'о зрака месечева да обихем моје на дому, Јелицу...

Ту му се заустави мисао. Он је гледао своје јадне родитеље, презрене, остављене. Нико неће да их погледа, нико да им Бога назове... Они се повукли у своју кућину те сузама гасе ватру на огњишту...

Срце га је болело. Његова уобразиља створила му ту слику пред очима. Он их гледа као живе, чује њихове уздахе... Па се окаменио... На очи му се стаде навлачити магла. Он је кроз маглу гледао њих. Али магла постајаше све гушћа и гушћа... Нестаде те слике, све обујми густи мрак. Он хтеде устати и поћи да их тражи, али му се нешто тешко навало на груди, нешто га стеже за гушу... Чуо је како му срце лупа и како куца у коталцу, али није могао маћи ни руком ни ногом...

Осећао је како му хладне и руке и ноге... Осети зиму око срца... већ не може да дише више...

На један пут спаде терет с душе... Зрака сунчева проби кроз маглу. Њему се стаде враћати живот и свест. Отвори очи и погледа нада се, јер је осетио топлу и влажну руку на челу...

То беше Јелица. Па још како је лепа!... Лепа као сунчев зрак, румена као осмејак зоре... Оне лепе очи пуне сјаја и заноса гледе га отворено, слободно... На руменим уснама лебди осмејак... И он виде да се она само њему смешка.

„— Јело!... Зар си ти?...“

Она само климну главом. И као руком стаде му склапати трепавице да спава...

На један пут неко га удари у слабину. Он се трже и погледа.

— Устај!... Зар не чујеш како гавран гракће!...

Он виде над собом Сурепа.

— Устај! — викну овај — Слушај!...

Гавран загракта из дубине дубраве. Станко погледа око себе. Све беше на ногама спремно, готово за полазак.

(Наставиће се).

ИДИОТ

роман Достојевског

(НАСТАВАК)

(22)

Кад седох у вагон, паде ми на ум мисао: „Сад идем људима, видим наступно је нов живот“. Наумио сам ис-

пунити своју дужност часно и поштено. С људима ће ми, можда, бити и тешко и досадно. Наумио сам да према свима будем учтив и отворен; више од тога неће ми нико ни тражити. Може бити, да ће ме и овде сматрати за деринште, — али нека! Мене зову и идиотом, не знам за што; оно, ја сам заиста био некада болестан, да сам лично на идиота, но какав могу бити идиот сада, кад разумем да ме држе за идиота? Излазим, а све мислим: „Ето држе ме за идиота, а ја сам паметан, и они се тога не сећају“... Често ми је на уму та мисао. Кад сам стигао у Берлин, добијем отуда неколико писама; ту сам тек видео колико их вољем. Како је то тешко добити прво писмо! Како су они туговали испраћајући ме! На месец дана пре испраћали су ме: „Léon s'en va pour toujours!“ Свако вече сајтајали смо се код водопада и непрестано говорили о разјави. По некад смо бивали весели као и пређе; само у вече, на разјави, ватрено су ме грлили, а тога пре није било. Дотрчавали су ми крадом, један по један, да ме се, на само, сити нагрле и наљубе. Кад сам полазио ни пут, читава гомила ме је пратила све до станице. А станица је била далеко од села скоро четврт часа. Уздржаваше се да не плачу, али многи, нарочито девојчице, не могах издржати, већ плакаше из гласа. Журили смо да не задоцнимо, али кад из гомиле истрчи које дете, па ми се обеси о врат, онда сва гомила стане; а ми, и ако смо хитали, морали смо опет сачекати док се с дететом опростимо.

Кад сам сео у вагон и кад воз пође сви узвикнуше: „ура“ и дуго стајаше на томе месту, све докле воз далеко не одмаче. И ја сам њих гледао... Знате ли, кад сам дошао овде и опазио вашу мила лица, и чуо ваше прве речи, одмах сам се осетио лако, као да сам неки велики терет са себе свалио. Мало час паде ми на ум: та ја сам срећан човек! Ја знам, да се ретко налазе они, које можеш одмах завољети, а ја тек што сиђох с воза одмах нађох вас. Добро знам, да је срамота говорити о својим осећајима на такав начин, а ево вама говорим и од вас ме није стид. Ја сам особењак, и може бити да вам дуго нећу доћи. Не примите за зло, јер то не рекох што вас не уважавам, и не мислите, да сам чиме увређен. Питали сте ме за ваша лица и за то, шта сам у њима опазио? То ћу вам радо казати. Ви, Аделаида Ивановна имате срећно лице, најсимпатичније од свију њих. Сем тога лепа сте на изглед. Ко вас погледа мора рећи: „Лице јој је као у добре сестре“. Ви се држите просто и весело и умете брзо да познате срце. Ето, како ми изгледа ваше лице. И ви, Александро Ивановна, имате тако исто дивно и мило лице, али, као да имате неку скривену тугу. Душа вам је дивна, али нисте весели. Ви

Нико ни главе не окрете да погледа онамо, одакле је испод белог бурнуса погледао жудно и очајно самртник у пустињи... Већ га мину сав караван.

Само један старац, што је јахао позади, скочи из седла и наже се над Арапином:

— Шта чиниш ту?

— Воде! једва изустити самртник.

Старац погледа за караваном. Али караван лагано одмицаше у даљину, и нико се не осврће. Старац диже главу и учини му се, да се озго зачу неки чудан шум, што га текну у душу. Брзо скиде мешчић с водом... Уми и расхлади лице самртнику, па му даде гутљај... па још гутљај.

Лице самртниково оживе.

— Ти си од племена Омијада?

— Јесам... одговори старац.

— Познао сам те по белези на руци... Ја сам од племена Елкамида. Ми смо крвни душмани.

— У пустињи, пред лицем Алаховим... само смо браћа. Пиј!.. Ја сам стар, ти си млад. Пиј и живи!...

Изнемогли коњаник прихвати мешчић и напи се сит...

Старац га посади на своју кампу...

— Иди и кажи твојима како се осветио један Омијад.

— А ти?

— Ја и онако имам мало живота

— Хајдемо заједно.

ИЗВОР МИЛОСРДНОГА ДУШМАНА

(ИСТОЧЊАЧКА ПРИЧА В. Н. ДАНЧЕНКА)

Караван је путовао преко пустиње... Сунце је пекло. Сметови песка остајали су у даљини; сијали су се према сунцу као позлаћени. Напред се кривудао пут и беласкао се као платно... Пута управо није ни било. То су се беласкале кости оних камила што су поскапале туду путујући.

Извори су остали далеко позади. Путници су понели воде доста за два дана. Тек ако сутра стигну до оазе с витким палмама. Кад су јутрос пошли, привиђале су им се оазе с бистрим речицама и густом шумом. Сад не виде ни те варљиве слике. Све је изумрло под припеком врелог тропског сунца...

Путници су ишли полагајући за својим вођем; сви су изгледали као бујовници. Неко од њих запева; али и песма тужно одјекну у пустињи. И певач одмах ућута. Типина. Само се чује одмерен бахат танких камиљих ногу, што тону у песак, и тихо шушкање свилених завеса иза којих су се криле бедуинке опаљеног од жеге лица. Све је изумрло, па и сама душа у човеку!

У том каравану наиђе поред неког Арапина који се борио с душом крај пута. Поред њега лежи мртав коњ, белац, на сјајном песку. Коњаник увио главу у бео бурнус па је наслонио на евог непомичног друга... Камиле су мирно пролазиле поред коњаника.

имате неки необичан изглед лица налик на израз Холбајнове Мадоне у Дрезди. Е, то је за ваше лице; да ли сам погађач? Ви ме већ држите за погађача. А што се тиче вашег лица, Јелисавето Прокофјевна, окрете се он на мах ђенералици, — ту ми се већ не чини, него сам са свим уверењем, да сте ви право дете, у свему, како добром, тако и рђавом, и ако сте у тим годинама. Ви се, ваља да, не срдите на ме, што тако говорим? Ви већ знате како ја ценим децу? И не мислите, да ја из простоте тако отворено говорим о вашим лицима; о, не, са свим не! Може бити, да и ја имам своју сопствену мисао.

VII

Кад кнез престаде, сви га весело погледаше, особито Јелисавета Прокофјевна.

— Ето, испитасмо га! узвикну она. — Ви сте, милостиве госпођице, мислиле, ваља да, да ћете га као сиромашка протезирати, а он: он вас једва удостоји избора, и то још с напоменом, да ће тек по некад долазити. И тако, ви сте се осрамотиле, а Иван Федоровић се са свим обрукао и ја се томе радујем! Браво кнеже! Ви и не знате да сте данас били на испиту. А што рекосте за моје лице, то је сушта истина: ја сам дете и то знам. То сам знала и пре, него што сте ми ви казали; управо, ви сте све моје мисли у једној речи исказали. Држим, да је ваш карактер сличан моме: као две капље воде, и томе се врло радујем. Сва разлика је у томе, што сте ви мушкарац, а ја жена, и што ја нисам била у Швајцарској.

— Полако, шапап, узвикну Аделаида, — кнез вели, да је имао своје сопствене мисли, и да није говорио тек онако — што треба нешто рећи.

— Да, да, одобравају друге.

— Не посмевајте се, миле моје, можда је он лукавији од свију вас скупа. Видићете. Но, што ви, кнеже, за Аглају ништа не рекосте? Аглаја чека, а и ја чекам.

— Сад вам ништа не могу рећи; казаћу после.

— А за што? Да није због тога што је лепа?

— Још како! Аглаја Ивановна, ви сте ретка лепотица. Ваша је лепота така, да не да гледати у се.

— И само то? А особине? запитала ђенералица.

— Лепоту је тешко ценити; нисам се припремио. Лепота то је загонетка.

— То значи, да сте ви Аглаји дали загонетку, рече Аделаида; — погађај Аглају. Је ли те, кнеже, она је лепа?

— Необично: рече кнез ватрено и погледа Аглају жељним погледом. — Лепа је, готово као Настасија Филиповна, и ако јој је лице са свим друкчије!...

— Не можемо. Камила је слаба, не може поднети толики терет.

Арапија је оклевао. Али он беше млад; њега је чекала слава и љубав. Ђутећи пође. Устави камилу.

— Имаш ли кога од родбине? упита старца.

— Никога! одговори старац.

— С Богом!

Остаде старац и дуго је гледао за младићем. Он је преварио свога душмана. Старац је имао синова; али они су се већ прочули са свога јунаштва. Он им већ и не треба...

Караван се давно изгубио у даљини. Сунце је пекло. Небо беше чисто жућкасто од силне припеке. Старац зави главу у бурнус и леже ничице...

*

Прошло је неколико месеца.

Иста је пустиња. Исти су сметови сјајнога песка. Исти караван враћа се у свој завичај. Путници су исто онако као и пре захитили воде за два дана у последњој оази. Путовали су лагано као буновни, на својим уморним камилама. На један мах њихов вој стаде:

— Шта ја оно тамо? узвикну зачуђено и показа претом.

Путници му притрчаше, погледаше онамо и занемаше од

Сви се згледаше од чуда.

— Шта-а? растеже ђенералица, — као Настасија Филиповна? Где сте ви видели Настасију Филиповну? Каква је та Настасија Филиповна?

— Та она, чију је слику показивао данас Гаврило Ардалијонић Ивану Федоровићу.

— Како? Он је Ивану Федоровићу слику донео.

— Да покаже. Данас је Настасија Филиповна поклонила своју слику Гаврилу Ардалијонићу, а овај је донео да покаже.

Гаврилу Ардалијонићу а овај је донео да покаже.

— Хоћу де ја видим! окупи ђенералица. — Где је та слика? Ако му је поклонила, она мора бити у њега, а он је, сигурно, још у кабинету. Средом увек долази на рад и никад пре четири не одлази. Да се позове Гаврило Ардалијонић, и то одмах! Не, не мори ме баш жеља да га видим. Кнеже, голубићу, учините добро: идите у кабинет и узмите од њега слику, па је донесите амо. Кажите, хоће да виде. Молим вас.

— Добар је, али и сувише прост, рече Аделаида, кад кнез изађе.

— Да, толико је прост, потврди Александра, — да већ постаје мало и смешан.

Али ни једна ни друга не изговорише све, што су о њему мислиле.

— А за наша лица он се жестоко изразио, рече Аглаја, — свима је поласкао, чак и мамици.

— Остави се заједан, молим те, упаде у реч ђенералица. Није он ласкао.

— Ти мислиш да се он посмева? запитала Аделаида.

— Чини ми се, да није глуп толико, колико изгледа.

— Хајде, одлази! љутила се ђенералица. — Ја држим да сте ви смешније од њега. Прост је али вазда присебан. Са свим као ја.

„Е, ружно би што за слику, рекох — мислио је кнез у себи улазећи у кабинет и осетивши неку грижу савести... А... може бити да сам баш добро учинио што се тако изрекох"... Сину му нека чудна идеја, која, у осталом, не беше са свим јасна.

Гаврило Ардалијонић је седио у кабинету удубљен у свој посао. По свој прилици он није забадава примао плату од акционарнога друштва. Он се јако збуни, кад кнез затражи од њега слику, и исприча, на какав су начин, тамо, дознали за њу.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

чуда!... Онамо у сред читавог мора песка, види се дивна зелена оаза. Избиле високе, витке палме; између густог зеленог жбуња жубори извор биетар као суза, и весео његов жубор оживљава суморну, злокобну тишину околне пустиње... Шарено мирисаво цвеће чисто мами и поздравља уморне путнике.

Крај извора нађоше читаво, неиструло тело милосрднога старца. Путници га узеше, увише у свилене бурнусе и однеше у оазу његовог племена.

Арапи веле, да је овај нови извор избио ту из недара земљиних по вољи, Алаховој, јер је ту кануло у песак неколико капи воде из мешчића старчевог.

Бедуни и сад зову тај извор: „Извор милосрднога душмана.“

СИТНИЦЕ

Чудновати човек. У Атону, (држава Њу-Јорк) умро је 1884 године човек по имену Езекил Кад, који је рођен без ушију, а онде, где би оне требале да буду, није имао отвора. Он је примао гласове кроз уста, а разумео је најобичнији говор, при чему је уста отварао, што је чинио и кад је когод њега ословио.

Имао је црну косу која је седим местима проткана била, од којих су нека била налик на човечје руке и уши.

Ова места су била вазда бела, а коса је остала до његове смрти црна.

Езекил је био срећно ожењен, и оставио је четрнајесторо деце. Најстарији син 45 година стар, има исто тако као угљен црну косу, али без и једне седе власи, а најмлађи 13 година стар тако је сед, као какав седамдесето годишњи старац.

Ј. Ч.

Друштво против љубљена. У Њу-Дерсеју склопило се друштво младих девојака, које су свечано дале обећање, да неће никада никога љубити, нити ће се с ким љубити. Ово начело распростире се и на заручнике и мужеве. Пољубац је, по њиховом мишљењу, против естетике и противу хигијене.

Споменик Мирже'у. Скоро ће се открити у Паризу споменик знаменитоме писцу „*La vie de Bohême*“ Мирже у. Споменик је на чинио скулптор Анри Булон, један од најбољих ученика Поља Дибуаза — Мереје. Он ће се подићи у Луксенбуршкој башти у кладу вековног дрвећа. У подножју бисте Миржеове стоје две фигуре лепих девојака. Једна смећећи се, гледа на писца „*Vie de Bohême*“. Друга изнемогло спустила главу на руку. Прва представља музу весела друга — жалости. Обе држе једна другу за руке.

Улога иса при избору жене. У „*Westminster Review*“ наштампан је чланак, у коме се домаћа улога иса разматра са свим са нове тачке гледишта. У чланку се говори: „При просидби младе девојке момак треба да пажљиво испита њено понашање према својим родитељима и пријатељима. Али не сме се губити из вида и њено поштовање према животињама. Оправдана је изрека, да „није добар онај човек, кога мрзе деца и пашчад.“ Истина иса стоје ниже од нас, али њихов инстинкт ретко их вара, и свака мржња, коју они изражавају, може се сматрати, ако ништа више, то бар као напомена да има опасности.“

О глади. Оскар Кошетан наштампао је у „*Nouvelle Revue*“, занимљив чланак. „О глади“ — „овом страшном и грозном непријатељу човечанског рода у свим временима његовог живота.“ Држећи, да се цео свет не може изхранити само за то, што за све не достаје хране, он расправља питање, од чега зависи овај недостатак и за што земља, која би могла изхранити шест милијарди становника, не даје сада нужна средства за опстанак својих 1.500.000.000 људских бића. Ослањајући се на податке признатих научењака, писац тврди, да глад долази само за то, што је од земље, која је подесна за обрађивање, обрађен тек шести део. Људи су рђаво размештени на површини земљиног шара. Они се нагомлавају у неким местима (као н. пр. Европи), где је земља одвише обрађена па не може да даје потребну количину за изхрану и одвећ густог насељења. Одвећ велике просторије стоје ненасељене, међу тим кад би се обрадиле задовољиле би потребе људске. Оскар Кошетан долази до оваквог закључка „Људи живе поглавито од земљиних плодова, и без њих не би могли опстати. Колико је пута ово исказивано! Обрађујмо више земљу и толико, да би се могли сви хринити, мирно радећи. Нико не би изгубио због методичког распореда људи по земном шару. На против, сви би само добили. Тада би престали говорити, да су међународни ратови потребни за умањивање одвећ многобројног људства и да од времена на време треба убијати део људи, да би могли други опстати.“ Наравно, за остварење ове идеје требаће доста времена и новаца. Пример Уједињених Држава потврђује, да у овим идејама нема ништа, што би било неостварљиво. Ове државе пре сто година нису биле ништа друго, до широке пустаре ка којима је европска цивилизација подигла дивне градове, провела железничке мреже, обрадила земље, запатила стоку и достигла небројено богатство.

ПОШАЛИЦЕ

Дугачко писмо. Познати хуморист Лихтенберг, походио је једном неког пријатеља, који је баш онда писао писмо својој жени која је била код родитеља. Друг му се тужаше, како из дуга вре-

власник и уредник: Јан. М. Веселиновић.

мена хоће да састави писмо за жену, али да нема ништа занимљиво да јој јави. „Онда,“ рече Лихтенберг, ја ћу ти једно згодно писмо диктирати. Дакле пиши: Драга жено! Ја ти пишем, јер ништа немам да радим, а затварам писмо јер немам ништа да ти пишем. Тачка!“

Опасан лек. — Узмите једну флашу мога лека — говорио је један шарлатан господину, који је много кашљао — па се нећете никад накашљати.

— Зар је ваш лек тако опасан?...

Енглески. Петогодишњи синчић једног лорда удари своју гувернанту бичем по лицу. Кад то виде отац он повика:

— Не, левом руком, драго дете! Хоћеш ли се кад ког одићи од тога? Зар не знаш да је то непристојно?

ПРЕДСТАВЕ У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

У недељу, 9 октобра:

(ДНЕВНА ПРЕДСТАВА)

ВАМПИР И ЧИЗМАР

Позоришна игра у три чина, с певањем написао Сигети, превео с мађарског и посрбно Јован Ђорђевић. — Игра 21 особа (14 мушких и 7 женских). Главне су улоге: Ђира чизмар (г. Рајковић), Перса његова жена (г-ђа Радловићка), Анка њихова кћи (г-ђа Гавриловићка), Миша шегрт (г. Динуловић), Отава Грк (г. И. Станојевић). Немо особље: Селаци и гости. Догађа се у Угарској — Редитељ је г. Рајковић. (Овај комад представљан је први пут 22 фебруара 1869, последњи пут 18 марта 1880 године; сад се игра 9-ти пут.)

(ВЕЧЕРЊА ПРЕДСТАВА)

Б И Д О

Слика из сеоског живота у пет чинова, с певањем, написали Веселиновић и Брзак. Музика од Дав. Јенка. — Игра 27 особа (19 мушких и 8 женских). Главне су улоге: Маринко (г. Анастасијевић), Станојло (г. И. Станојевић), Андрија (г. Рајковић), Здравко (г. М. Петровић), Милић (г. Павловић), Максим (г. Динуловић), Павлија (г-ђа Јовановићка), Љубица (г-ђица Јурковићева), Живана (г-ђа Тодосићка). Немо особље: Селаци и сељанке. Догађа се у Мачви. — Редитељ је г. Рајковић. („Бидо“ је представљан први пут 7 јуна 1892, последњи пут 2 августа ове године; сад се игра 27-ми пут.)

КЊИЖЕВНИ ОГЛАСИ

УЧИТЕЉЕВЕ ЗАБЕЛЕШКЕ

НИЗ ПРИМЕРА ИЗ ВАСПИТАЧКОГ РАДА

ОД

Сретена М. Ацића

предавача нишке учитељске школе

НИШ 1894.

Цена 1-50 дин.

Изашло је из штампе

ЧОБАНЧЕ

приповетка за децу

Хр. Шмида

С Француског превода удесио

Дим. Љ. Павловић

гим. VIII год.

Може се добити само код преводиоца. Цена је 0 20 дин. Рас-
турачи имају шесту књигу за труд а књижари 40% за готов новац. Наручбине и новац слати потписатом.

ОК. 1894.

Шабач.

Дим. Љ. Павловић

гим. VIII год.

Изашла је из штампе нова књига

СРБИ У ДАВНИНИ

НАПИСАО

Сима Лукин Лазин

Цена 1 динар

Може се добити у свима књижара.

ШТАМПАРИЈА Петра К. Танасковића.